

На Хейли — първия слушател на тази история

Първа глава

БЕЗ ДА ИСКАМ, ИЗПАРЯВАМ УЧИТЕЛКАТА ПО МАТЕМАТИКА

Виж сега, не съм искал да бъда син на бог.

Ако си взел тази книга, защото подозираш, че и ти си като мен, по-добре я захвърли веднага. Повярвай в лъжите, които мама и татко са ти наговорили за раждането ти, и се опитай да живееш нормално.

Да си син на божество е опасно. И страшно. Най-често води до смърт по особено жесток начин.

Ако си нормално дете, което мисли, че това е само измислица — чудесно! Спокойно продължавай нататък. Завиждам ти, задето можеш да се престориш, че това изобщо не се е случвало.

Ако обаче разпознаеш себе си сред тези страници, ако отвътре нещо започне да те човърка, веднага престани с четенето. Може да си един от нас. А щом веднъж го осъзнаеш, е само въпрос на време *те* също да те подушат и да дойдат.

Да не кажеш после, че не съм те предупредил...

Казвам се Пърси Джаксън.

На дванайсет години съм. Допреди няколко месеца бях обикновен ученик в академия „Янси“ – частно училище за деца с проблеми в северен Ню Йорк.

Дали съм дете с проблеми ли?

Да. Може да се каже.

Бих могъл да започна от кой да е момент в краткия си нещастен живот, за да го докажа, но положението се влоши сериозно миналия май, когато нашият клас отиде на едnodневна екскурзия до Манхатън – двадесет и осем откачалки и двама учители в жълт училищен автобус, поели към музея „Метрополитън“, за да разгледат находките от Древна Гърция и Древен Рим.

Да, знам, истинско мъчение е! Както и повечето екскурзии, организирани от „Янси“.

Само че този път ни водеше господин Бранър и аз таях известни надежди.

Господин Бранър беше мъж на средна възраст в моторизирана инвалидна количка. Той беше с оредяла коса, рошава брада и оръфано сако от туид, което вечно миришеше на кафе. На пръв поглед не изглеждаше кой знае колко свестен, но разказваше истории и смешки и ни позволяваше да си играем в клас. Освен това притежаваше страхотна колекция древноримски ризници и оръжия, така че единствено в неговите часове не ми се доспиваше от скука.

Надявах се с екскурзията всичко да е наред. Най-вече се надявах поне този път да не се забъркам в неприятности. Как грешах обаче!

Така де, на екскурзиите все ми се случваха разни гадости. Предишната година – тогава бях в друго училище, отидохме до бойното поле в Саратога и стана беля с едно оръдие от времето на Гражданската война. В никакъв случай не се целех в училищния автобус, но така или иначе ме изключиха. А преди това, по-миналата година, когато отидохме в аквариума за акули „Воден свят“, без да искам натиснах някаква ръчка и целият клас се наложи да доплува. А пък преди това... е, схванахте картинката.

На тази екскурзия обаче бях решил да бъда послушен.

По целия път до града търпях Нанси Бобофит – луничава червенокоса клептоманка, която замеряше най-добрия ми приятел Гроувър с парчета сандвич с фъстъчено масло и кетчуп.

Гроувър бе лесна мишена. Беше слабичък. Лесно се разплакваше. Сигурно беше повтарял няколко години, тъй като единствено той в класа имаше пъпки и дори рехавя брадичка. И на всичкото отгоре беше инвалид – освободен от часовете по физическо заради някакво заболяване на мускулите на краката. Вървеше странно, сякаш всяка крачка му причиняваше болка, но само да можехте да го видите как тича към столовата, когато за обяд дават енчилада!

Както и да е, Нанси Бобофит хвърляше към него трохи от сандвича си и те залепваха по къдравата му кафява коса. Много добре знаеше, че нищо не мога да ѝ направя, защото вече бях с последно предупреждение за изключване.

– Ще я убия – измърморих аз.

– Няма проблем. Обичам фъстъчено масло – опита се да ме успокои Гроувър.

Наведе се, за да избегне поредното парче от обяда ѝ.

– Край! – Понечих да се изправя, но Гроувър ме дръпна да седна.

– С последно предупреждение си – напомни ми той. – Знаеш кой ще излезе крив накрая.

Като се замисля, по-добре да се бях сбил с Нанси Бобофит още тогава. Поредното изключване от училище щеше да е нищо в сравнение с кашата, в която ми предстоеше да се забъркам.

В музея господин Бранър пое ролята на екскурзовод.

Движеше се в инвалидната си количка из огромните отекващи коридори, покрай мраморни статуи и стъклени витрини, пълни със стари черно-жълтеникави глинени съдове.

Умът ми не побираше как е възможно да не са се строшили за две, че дори и за три хиляди години.

Господин Бранър ни събра около една четириметрова каменна колона с голям сфинкс на върха и заяви, че това е *стела* и някога е отбелязвала гробницата на момиче на нашата възраст. След това започна да обяснява за изсечените по нея надписи. Опитвах се да го слушам, защото ми беше интересно, но всички наоколо говореха и щом им кажех да

млъкнат, другата придружаваща учителка – госпожа Додс, ми хвърляше смразяващ поглед.

Госпожа Додс беше дребна и идваше от Джорджия. Преподаваше ни математика и винаги носеше черно кожено яке, макар да беше поне на петдесет. Изглеждаше достатъчно зла да блъсне някой „Харли Дейвидсън“ в шкафчето ти в коридора. Появи се в „Янси“ по средата на учебната година, когато предишната ни учителка по математика получи нервен срив.

От самото начало госпожа Додс хареса Нанси Бобофит и реши, че аз съм дяволско изчадие. Посочваше ме с костелив пръст и с меден гласец казваше: „Пак ли ти, миличък“ и после цял месец трябваше да оставам в класната стая след часовете.

Веднъж, след като ме беше накарала да трия отговорите от тетрадката за упражнения до полунощ, казах на Гроувър, че според мен госпожа Додс не е човек.

– Напълно си прав – отвърна той сериозно.

Господин Бранър продължаваше да говори за древногръцките погребения.

Когато стигна до изрисувания гол мъж върху колоната, Нанси Бобофит се изкикоти и аз се обърнах.

– Млъкни най-после!

Прозвуча доста по-силно, отколкото възнамерявах.

Цялата група се засмя. Господин Бранър прекъсна разказа си.

– Господин Джаксън, искате да добавите нещо ли?

– Не, господине – изчервих се аз.

– Може би ще ни кажете какво е това? – посочи едно от изображенията върху *стелата*.

Погледнах я и веднага изпитах облекчение, знаех какво представлява.

– Това е Кронос, който изяжда децата си, нали?

– Да – отвърна господин Бранър, който очевидно чакаше още нещо. – И го е направил, защото...

– Ами... — напънах се да си спомня. – Кронос бил върховният бог и...

– Бог?

– Титан – поправих се аз. – Нямам доверие на децата си, които били боговете. Затова, във... Кронос ги изял, нали? Съпругата му обаче скрила

малкия Зевс, а вместо него дала на Кронос камък. После, когато пораснал, Зевс подлъгал баща си Кронос да повърне братята и сестрите му...

– Блякс! – обади се едно от момичетата зад мен.

– ... и така се стигнало до голямата битка между боговете и титаните – продължих аз. – Боговете победили.

Откъм групата долетя кикот.

Зад мен Нанси Бобофит измърмори на приятелката си:

– И за какво ни е това? Като кандидатстваме за работа, кой ще ни пита защо Кронос е изял децата си!

– И така, господин Джаксън – обади се учителят, – да използвам отличния въпрос на госпожица Бобофит, защо това е важно за реалния живот?

– Спукана ти е работата! – прошепна Гроувър.

– Млъквай – изсъска Нанси, лицето ѝ беше станало по-червено от косата ѝ.

Поне и Нанси си го отнесе. Единствено господин Бранър я хващаше, когато говореше такива неща. Ушите му бяха като радар.

Помислих върху въпроса му и свих рамене.

– Не знам, господине.

– Аха – въздъхна разочаровано господин Бранър. – Надявам се следващия път да се подготвите по-добре, господин Джаксън. Зевс дал на Кронос да пие вино с горчица, което го накарало да изплюе останалите си пет деца, които, разбира се, предвид, че били безсмъртни богове, през цялото това време си живеели напълно непокътнати в корема на титана. Боговете победили баща си и го захвърлили в Тартар – най-тъмната бездна на Подземния свят. В тази връзка, време е за обяд. Госпожо Додс, ще ни изведете ли навън?

Децата се изнизаха едно по едно – момичетата се държаха за корема, а момчетата се бутаха и гримасничеха като идиоти.

С Гроувър тъкмо тръгахме след тях, когато господин Бранър се обади:

– Господин Джаксън.

Вече се бях досетил какво ще последва.

Казах на Гроувър да не ме чака и се обърнах към учителя.

– Да, господине?

Господин Бранър ме гледеше настойчиво с кафявите си очи, които сякаш бяха на хиляди години и бяха видели какво ли не.

– Трябва да научиш отговора на въпроса ми.

– За титаните ли?

– За реалния живот. И защо това, което учим тук, е важно за него.

– А!

– Това, което ще научиш от мен, е жизненоважно. Трябва да подхождаш към него с цялото си внимание. Очаквам само най-доброто от теб, Пърси Джаксън.

Щеше ми се да се ядосам, той изискваше прекалено много от мен.

Така де, беше готино, когато в клас си правехме състезания и господин Бранър, облечен в древноримска ризница, размахваше меч и ни изкарваше на дъската, за да изредим имената на всички римляни и гърци, на техните майки, както и в кое божество са вярвали. Само че господин Бранър очакваше от мен да бъда по-добър от останалите! Аз имах дислексия и синдром на дефицит на вниманието (СДВ), което означаваше, че не мога да се съсредоточавам, заради това имах и проблеми с четенето. А той искаше не просто да не отстъпвам на останалите, ами дори да съм по-добър от тях. Как, като дори не можех да запомня всички имена и събития, да не говорим и да ги напиша правилно.

Измърморих, че ще се старая повече, а господин Бранър се взираше тъжно в *стелата*, все едно лично е присъствал на погребението на момичето.

После ми каза да вървя да обядвам.

Класът се беше събрал на стълбите пред музея, откъдето се виждаше чудесно цялото Пето авеню.

Наближаваше силна буря – никога досега не бях виждал по-черни облаци. Може би се случваше заради глобалното затопляне, но от Коледа насам времето беше доста странно – ужасни снежни бури, наводнения, горски пожари, причинени от мълнии. Нищо чудно сега да се задаваше и ураган.

Като че ли никой друг не забелязваше скупчилиия се над главите ни мрак. Няколко момчета замерваха гълъбите с бисквитки. Нанси Бобофит се опитваше да бръкне в чантата на една жена, но госпожа Додс, разбира се, блееше.

С Гроувър седяхме на ръба на фонтана, отделно от останалите. Не искахме хората да мислят, че сме от „онова“ училище с ненормалниците, които другаде не могат да се справят.

– Оставане след часовете? – предположи Гроувър.

– А, не, Бранър е точен. Но не разбирам защо трябва постоянно да ми дава толкова зор. Аз да не съм гений!

Гроувър замълча. Реших, че ще последва дълбокомислен философски коментар, с който ще се опита да ме утеши, но вместо това той попита:

– Може ли да ти изям ябълката?

Нямах кой знае какъв апетит, така че му я дадох.

Загледах се в потока таксите по Пето Авеню и си представих апартамента на майка ми, на няколко преки от тук. Не я бях виждал от Коледа. Прииска ми се да скоча в едно такси и да си отида у дома. Тя щеше да ме прегърне и да ми се зарадва, но също така щеше и да е разочарована. Щеше да ме изпрати обратно в „Янси“ и да ме помоли да се старая повече, нищо че беше шестото ми училище за шест години и най-вероятно и от него щяха да ме изхвърлят. Нямах да понеса тъжния ѝ поглед.

Господин Бранър застана с количката си в основата на рампата за инвалиди. Заръфа целина и се зачете в някаква книга с меки корици. Отзад на количката стърчеше червен чадър и с него тя приличаше на моторизирана масичка за кафе.

Тъкмо понечих да развия сандвича си и Нанси Бобофит застана пред мен с грозните си приятелки – явно ѝ беше омръзнало да краде от туристите – и хвърли наполовина изядения си обяд в скута на Гроувър.

– Опа! – Ухили ми се с кривите си зъби. Цялото ѝ лице беше покрито с оранжеви лунички, все едно някой я беше опръскал с боя.

Опитах се да запазя спокойствие. Училищната психоложка милион пъти ми беше казвала да броя до десет, за да овладее гнева си. Само че бях толкова бесен, че направо изпуших. В ушите ми бумтеше.

Не си спомням да съм докосвал Нанси, но в следващия миг тя се озова по задник във фонтана и крещеше:

– Пърси ме бутна!

Госпожа Додс се материализира до нас.

Някои от децата шушнеха:

– Видя ли...

– ... водата...

– ... сякаш я сграбчи...

Нямах представа за какво говорят. Но бях наясно, че пак съм загазил.

Щом се увери, че горката Нанси е добре, и обеща да ѝ купи нова тениска от магазина за сувенири в музея и така нататък, госпожа Додс

насочи вниманието си към мен. В очите ѝ проблясваха доволни пламъчета, сякаш цял срок беше чакала да сторя нещо подобно.

– Така, миличък...

– Да, знам – измрънках аз. – Един месец изтриване на стари учебни тетрадки.

Грешка.

– Ела с мен – заповяда тя.

– Чакайте! – извика Гроувър. – Аз бях. Аз я бутнах.

Погледнах го изумено. Не можех да повярвам, че иска да ме прикрие. Та той изпитваше ужас от госпожа Додс.

Тя го изгледа толкова ядосано, че брадичката му и няколкото косъма върху нея се разтрепериха.

– Не ми се вярва, господин Андъруд – каза тя.

– Ама...

– Стой ТУК!

Гроувър ме погледна отчаяно.

– Няма нищо, друже. Благодаря, че опита.

– Миличък... – излая госпожа Додс към мен. – Веднага!

Нанси Бобофит се ухили доволно.

Хвърлих ѝ най-красноречивия си поглед „ще ти го върна тъпкано“. Нямах нищо против да ме накажат, задето съм я бутнал. Просто ми се щеше да помнех как съм го направил.

Обърнах се към госпожа Додс, но нея вече я нямаше. Стоеше пред входа на музея, вече беше изкачила стълбите и ми махаше нетърпеливо да я последвам.

Как беше успяла да се придвижи толкова бързо?

Това ми се случваше често, мозъкът ми задрямваше и преди да се усетя, вече бях пропуснал нещо. Сякаш парченце от пъзела на Вселената пропадеше някъде, а аз се озовавах зяпнал в останалото на мястото му празно пространство. Училищният психолог веднъж ми обясни, че това се дължало на СДВ — мозъкът ми погрешно разбирал видяното.

Аз обаче не бях напълно убеден.

Последвах госпожа Додс.

По средата на стълбите хвърлих поглед назад към Гроувър. Той изглеждаше блед и поглеждаше ту мен, ту господин Бранър, сякаш искаше да привлече вниманието му, но учителят беше потънал в романа си.

Погледнах отново нагоре. Госпожа Додс отново бе изчезнала. Вече беше вътре, в дъното на фойето, и ми махаше да побързам.

Сигурно възнамеряваше да ме накара да купя на Нанси нова тениска от магазина за сувенири.

Изглежда обаче, планът ѝ беше съвсем друг.

Последвах я навътре в музея. В крайна сметка я настигнах в залата за Древна Гърция и Рим.

Вътре бяхме само двамата.

Госпожа Додс стоеше с кръстосани на гърдите ръце пред мраморен фриз на древногръцките богове. От гърлото ѝ излизаше някакъв странен звук... като ръмжене.

Дори и без този звук щях да съм притеснен. Странно е да си насаме с учител, особено с госпожа Додс. А и тя така се взираше във фриза, сякаш искаше да го изпепели с поглед...

– Напоследък ни създаваш проблеми, миличък – поде.

Избрах най-безопасната стратегия.

– Да, госпожо.

– Наистина ли си мислеше, че ще ти се размине?

Госпожа Додс подръпна маншетите на коженото си яке.

В очите ѝ пламтеше лудост. И злоба.

Все пак тя беше учителка. Едва ли можеше да ми направи нещо лошо.

– Ааа... обещавам да се старая повече, госпожо.

Гръм разтърси сградата.

– Ние не сме глупаци, Пърси Джаксън – продължи госпожа Додс. – Беше само въпрос на време да те открием. Признай и ще си спестиш болката.

Нямах представа за какво говори.

Единственото, което ми идваше на ума, беше, че явно преподавателите са узнали за незаконните запаси от бонбони, които криех в спалното. Или може би се бяха усетили, че съм преписал от интернет есето за Том Сойер, без дори да съм чел книгата, и сега щяха да ми анулират оценката. Или дори да ме накарат да прочета книгата.

– Е? – настоя тя.

– Госпожо, аз не...

– Времето ти изтече.

И тогава се случи нещо невероятно. Поредното огъване на времето.

Госпожа Додс започна да се променя.

Очите ѝ засвяткаха като въглени. Пръстите ѝ се удължиха и се превърнаха в нокти. Изсъска. Изсъска досущ като кобра! Якето ѝ се

претопи в големи ципести криле. Вече не беше човек, а сбръчкана вещица с криле на прилеп, нокти на хищник и пожълтели остри зъби, която се канеше да ме разкъса на парчета.

И после светът направо се обърна с главата надолу.

Господин Бранър, който само преди минута беше отвън пред музея, се появи с количката си на входа на залата. В ръката му имаше химикал.

– Хей, Пърси! – извика той и ми го подхвърли.

Госпожа Додс скочи към мен.

Извиках и се наведох, усетих как острите нокти разсичат въздуха до ухото ми. Улових хвърления химикал и в ръцете ми той изведнъж се преобрази в меч – бронзовия меч на господин Бранър.

Госпожа Додс се завъртя към мен с кръвнишки поглед.

Коленете ми омекнаха. Ръцете ми се разтрепериха толкова силно, че почти изпуснах меча.

– Умри, миличък! – изръмжа тя.

И се впусна право към мен.

Бях скован от неописуем ужас, но инстинктивно замахнах с меча. Острието я уцели в рамото и премина през цялото ѝ тяло, сякаш беше вода!

Ссс!

Като пясъчен замък, попаднал в обсега на вертолетна перка, госпожа Додс експлодира в облак от жълт прах и изчезна. Остави след себе си само мирис на сяр, заглъхващ крясък и смразяващо усещане за зло, сякаш пламналите ѝ като въглени очи продължаваха да се взират в мен.

Останах сам.

В ръката си държах химикал.

От господин Бранър нямаше и следа.

Ръцете ми продължаваха да треперят. Дали някой не беше сложил наркотици в сандвича ми?

Нима си бях въобразил всичко?

Излязох навън.

Валеше.

Гроувър седеше до фонтана, над главата си беше разпънал карта. Нанси Бобофит беше чисто мокра от падането във фонтана и все още мърмореше недоволно на грозните си приятелки. Когато ме видя, извика:

– Дано госпожа Кър хубаво да те е наредила!

– Кой?

– Учителката, глупако!

Премигах. Нямахме такава учителка. Попитах Нанси какви ги говори.

Тя безпомощно вдигна очи към небето и не отговори.

Попитах Гроувър къде е госпожа Додс.

– Кой? – попита той.

Само че преди това се поколеба, а и не искаше да ме погледне в очите, така че според мен лъжеше.

– Не е смешно, друже. Сериозно те питам.

Небето прогърмя.

Видях господин Бранър до рампата – продължаваше да чете под червения си чадър, сякаш изобщо не беше мръдвал.

Отидох при него.

Той вдигна разсеян поглед.

– А, това е моят химикал. Господин Джаксън, ще ви помоля отсега нататък да си носите собствени пособия за писане.

Грабна го от ръката ми. Дори не съзнавах, че още го държа.

– Господине – попитах, – къде е госпожа Додс?

– Кой? – погледна ме неразбиращо той.

– Другият ни придружител. Госпожа Додс. Учителката по математика.

Господин Бранър се намръщи и разтревожено протегна врат към мен.

– Пърси, на тази екскурзия няма никаква госпожа Додс. Доколкото ми е известно, в „Академия Янси“ никога не е имало преподавател с такова име. Добре ли си?

Втора глава

ТРИ БАБИ ПЛЕТАТ ЧОРАПИТЕ НА СМЪРТТА

Бях свикнал да ми се случват странни неща, но обикновено те отминаваха бързо. Тези непрекъснати халюцинации ми идваха малко в повече.

През цялата останала учебна година сякаш всички в училището се бяха наговорили да ми играят номера. Искрено и безнадеждно вярвах, че госпожа Кър – весела русокоса жена, която видях за първи път в живота си, когато се качи в автобуса ни след екскурзията – е била учителката ни по математика от Коледа насам.

От време на време умишлено споменавах госпожа Додс, за да се опитам да ги хвана в крачка, но в повечето случаи само ме гледаха все едно съм полудял.

Стигнах дотам, че почти им повярвах, че госпожа Додс никога не е съществувала.

Почти.

Гроувър обаче не можеше да ме заблуди. При споменаването на името „Додс“ той се сепваше, а после бързо заявяваше, че не бил чувал за нея. Усещах го, че лъже.

Нещо ставаше. В музея наистина се беше случило нещо.

През деня не ми оставаше много време да мисля за това, но нощем се будех облян в студена пот заради кошмари, в които госпожа Додс ме връхлиташе с остри нокти и разперени криле.

Времето също беше ужасно, което далеч не помагаше на настроението ми. Една нощ бурен вятър отвори прозорците в спалното. Няколко дни след това на петдесетина километра от „Янси“ мина най-голямото торнадо, регистрирано някога в долината Хъдсън. В часовете по съвременна история научихме за необичайно големия брой малки самолети, разбили се през годината в Атлантическия океан, в резултат на връхлетели изневиделица бури.

Станах начумерен и раздразнителен. Оценките ми се влошиха от тройки на двойки. Все по-често се сбивах с Нанси Бобофит и приятелките ѝ. Почти през ден ме гонеха от час.

Накрая, когато господин Никол – учителят по английски, попита за милионен път как може да съм толкова мързелив и да не уча за контролните, направо изтрецях. Нарекох го стар пръч. Дори не знаех какво точно означава, но ми прозвуча добре.

Следващата седмица директорът изпрати на мама писмо с официалната присъда – догодина нямаше да бъда поканен да уча в академия „Янси“.

Чудесно! Направо прекрасно!

Исках си у дома.

Исках да съм с мама в малкия ни апартамент в Ню Йорк, дори и това да означаваше да ходя в обикновено училище и да търпя отвратителния си доведен баща и глупавите му игри на покер.

И все пак... някои неща от „Янси“ щяха да ми липсват. Гледката към гората от прозореца на спалното, река Хъдсън в далечината, ароматът на

бор. Щеше да ми липсва Гроувър, който ми беше добър приятел, макар и малко странен. Тревожих се как ще оцелея идната година без мен.

Щяха да ми липсват и часовете по антична история... Както и господин Бранър с откачените му турнири и вярата му в мен.

Изпитите приближаваха, но античната история беше единственият предмет, по който се опитах да уча. Не бях забравил думите на господин Бранър от онзи ден в музея, че неговият предмет е жизненоважен. Не знам защо, но бях започнал да му вярвам.

Вечерта преди изпита толкова се ядосах, че хвърлих „Въведение в старогръцката митология“ по вратата на стаята си. Думите се размиваха върху страницата, въртяха се в главата ми, а буквите правеха пируети като на скейтборд. Нямах начин да запомня разликата между Хирон и Харон, между Полидевк, познат на римляните и като Полукс, син на Зевс, и Полидевк, когото Персей вкаменил с Медуза. А спрежението на глаголите в латинския? За нищо на света!

Обикалях из стаята, не можех да си намеря място.

Спомних си сериозното изражение на лицето на господин Бранър, очите му на хиляди години. „Очаквам само най-доброто от теб, Пърси Джаксън.“

Поех дълбоко дъх. Вдигнах книгата.

Никога преди не бях ходил на консултации при учител. Може би, ако поговорех с господин Бранър, той щеше да ми помогне. Поне можеше да се извиня за тлъстата двойка, която ми предстоеше да изкарам на изпита при него. Не исках да остане с впечатлението, че изобщо не съм полагал усилия.

Слязох на етажа с кабинетите на учителите. Повечето бяха тъмни и празни, но вратата на господин Бранър беше широко отворена и на пода в коридора се очертаваше светла ивица.

Точно преди да стигна до нея, чух гласове. Господин Бранър попита нещо и глас, който със сигурност беше на Гроувър, отговори:

– ... се тревожа за Пърси, господине.

Замръзнах на място.

Нямам навик да подслушвам, но опитайте да се въздържите, ако чуете най-добрия си приятел да говори за вас с някой възрастен.

Примъкнах се по-близо.

– ... сам това лято – тъкмо казваше Гроувър. – Една от Милостивите в училището! След като ние го знаем, те няма как да не са научили и...

– Ако го пришпорим, само ще влошим нещата – отвърна господин Бранър. – Трябва да порасне още малко.

– Но може да няма време. Крайният срок, лятното слънцестоене...

– ... ще трябва да мине без него, Гроувър. Нека се радва на незнанието си, докато още може.

– Господине, ама той я видя...

– Въобразил си е – настоя учителят. – Спуснатата над учениците и персонала мъгла ще го убеди.

– Господине, аз... не мога да си позволя да се проваля. – Гроувър едва намираше думи от възмущение. – Знаете какво би означавало това.

– Не си се провалил, Гроувър – отвърна господин Бранър благо. – Аз трябваше да прозра истинската ѝ същност. Сега нека се съсредоточим върху задачата да опазим Пърси жив до идната есен...

Книгата се изсули от ръката ми и тупна на пода.

Господин Бранър замлъкна.

Наведох се да я вдигна и с блъскащо в гърдите сърце се отдалечих по коридора.

Някаква сянка се плъзна покрай вратата на кабинета... съществуващото, което я хвърляше, беше много по-високо от учител в инвалидна количка, а на всичкото отгоре в ръцете си държеше нещо, подозрително напомнящо боен лък.

Отворих най-близката врата и се шмугнах в стаята.

Секунди след това чух бавно троп-троп-троп, като приглушено почукване с дървени кубчета, после сякаш някакво животно спря и започна да души пред вратата. Още миг и голямата тъмна сянка отмина.

По врата ми се стече капчица пот.

Някъде в коридора господин Бранър заговори.

– Нищо – прошепна той. – От зимното слънцестоене насам нервите ми са прекалено изопнати.

– Моите също – обади се Гроувър. – Но бях готов да се закълна, че...

– Върни се в спалното. Утре те чака дълъг ден.

– Няма нужда да ми напомняте.

Светлината в кабинета на господин Бранър угасна.

Зачаках в тъмното, времето се влачеше едва-едва.

Накрая се промъкнах навън в коридора и се прибрах в стаята си.

Гроувър се беше излегал и четеше записките си за изпита по антична история, сякаш цяла вечер изобщо не беше мърдал от мястото си.

– Хей! – извика той. – Ще успееш ли да се подготвиш за този изпит?

Не отговорих.

– Изглеждаш ужасно – сбърчи чело той. – Наред ли е всичко?

– Просто съм... уморен.

Обърнах му гръб, за да не види изражението ми, и започнах да се приготвям за лягане.

Не разбирах какво точно бях чул долу. Искаше ми се да вярвам, че съм си го въобразил.

Едно нещо обаче беше ясно: Гроувър и господин Бранър говореха за мен зад гърба ми. Мислеха, че ме грози някаква опасност.

Следобед на другия ден, на излизане от тричасовия изпит по антична история – пред очите ми още се носеха разкривени и грешно написани гръцки и римски имена, – господин Бранър ме привика обратно. За миг се разтревожих, че е разбрал за подслушването предишната вечер, но явно той имаше нещо друго наум.

– Пърси – каза господин Бранър. – Не се разстройвай, задето се налага да си тръгнеш от „Янси“. То е за... за твое добро.

Тонът му беше благ, но въпреки това думите му ме смутиха.

Макар да говореше тихо, другите деца ни чуха. Нанси Бобофит се ухили и ми изпрати няколко въздушни целувки.

– Добре, господине – измрънках аз.

– Искам да кажа... – господин Бранър местеше количката си напред-назад, сякаш не беше сигурен как точно да продължи. – Това място не е подходящо за теб. Беше само въпрос на време.

Засмъдяха ме очите, бях готов да се разплача.

Ето, любимият ми учител заяви пред целия клас, че не съм способен да се справя. След като цяла година бе повтарял, че вярва в мен, сега ми казваше, че от самото начало е било писано да ме изгонят.

– Аха – отвърнах разтреперан.

– Не, не исках да прозвучи така – поправи се той. – Ох, да му се не види. Опитвам се да кажа, че... ти не си нормален, Пърси. Няма от какво да...

– Благодаря – изтърсих аз. – Много благодаря, че ми напомнихте, господине!

– Пърси...

Изхвърчах навън.

В последния ден от срока наблъсках дрехите си в куфара.

Другите момчета се шегуваха, говореха за плановете си за ваканцията. Един щеше да ходи на планина в Швейцария. Друг щеше да плава с кораб из Карибските острови. Те бяха проблемни деца като мен, но преди всичко бяха богати проблемни деца. Татковците им бяха управители на фирми, посланици или знаменитости. Аз бях никой, от никакво семейство.

Попитаха ме какво ще правя през лятото.

Отговорих, че се връщам в града.

Не им казах, че ще се наложи да си намеря работа, да разхождам кучета или да продавам списания, за да си изкарам издръжката и да осигурявам пари за покер за пастрока си, както и да прекарвам свободното си време в тревоги къде ще ходя на училище наесен.

– О! – обади се едно от момчетата. – Гот!

Върнаха се към разговорите си, сякаш аз не съществувах.

Единственият човек, с когото не ми се искаше да се сбогувам, беше Гроувър. Показа се обаче, че все още не се налага да мисля за това. Той си беше купил билет за Манхатън за същия автобус, така че потеглихме заедно.

През целия път Гроувър не спря да се озърта нервно и да следи другите пътници. Изведнъж ми мина през ума, че се държеше така при всяко излизане от „Янси“. Ставаше неспокоен, сякаш очакваше да се случи нещо лошо. Преди винаги решавах, че се тревожи някой да не го тормози. Но кой можеше да му посегне в автобуса?

Накрая вече не издържах.

– Търсиш някоя от Милостивите ли?

Гроувър подскочи на място.

– Ка... какво искаш да кажеш?

Признах си, че съм ги подслушал с господин Бранър преди изпита.

– И какво чу? – Единият му клепач затрепка нервно като пеперуда.

– А, почти нищо. Какво ще стане, като мине лятното слънцестоене?

Трепкане.

– Виж, Пърси... просто се тревожех за теб. Имаш халюцинации, въобразяваш си, че учителката по математика е демон...

– Гроувър...

– Просто казах на господин Бранър, че стресът ти идва малко в повече, затова си измислил госпожа Додс и...

– Гроувър, ама хич не те бива да лъжеш.

Ушите му почервеняха.

От джоба на ризата си извади намачкана визитка.

– Вземи я. В случай, че ти потрябвам през лятото.

Шриффтът беше много увъртян, което беше убийствено за моята дислексия, но в крайна сметка успях да разчета:

**Гроувър Андъруд, пазител
Хълмът на нечистокръвните
Лонг Айлънд, Ню Йорк
009-0009**

– Какво е Нечи...

– Не го казвай на глас! – изквича той. – Това е... въъ... мойт адрес за през лятото.

Увесих нос. Значи и Гроувър си имаше лятна вила. Дори през ум не ми беше минавало, че и неговото семейство може да е богато.

– Добре – въздъхнах кисело. – Значи, ако реша да ти дойда на гости в имението...

– Да – кимна той, – или ако имаш нужда от мен.

– Че защо ще имам нужда от теб?

Прозвуча доста по-грубо, отколкото исках.

Гроувър пламна като домати.

– Виж, Пърси, истината е, че аз... аз, така да се каже, трябва да те пазя.

Изгледах го смаяно.

Цяла година се счепквах с останалите и го защитавах. По цели нощи не спях от тревога, че догодина, когато мен нямаше да ме има, ще го тормозят. А сега изведнъж ми заявяваше, че едва ли не той мен ме бил пазел.

– Гроувър, от какво точно ме пазиш?

Чу се силен стържещ звук. Изпод капака на автобуса се издигна черен пушек и замириса на развалени яйца. Шофьорът изруга и спря в аварийната лента на магистралата.

Отвори капака на двигателя и след няколко минутки ровичкане в него заяви, че се налага всички да слезем.

Намирахме се насред нищото – човек никога не би обърнал внимание на това място, освен ако автобусът му не се развали точно тук. От нашата страна на пътя имаше няколко кленови дървета и боклуци,

изхвърлени от минаващи коли. От другата страна на нагорещената от следобедното слънце магистрала се мъдреше сергия за плодове.

Изложените стоки изглеждаха страхотно – препълнени щайги орехи и кайсии, кървавочервени череша и ябълки, кани сок, оставени да се охлаждат в лед във вани с извити крака. Клиенти нямаше, само три старици седяха на люлеещи се столове под сянката на един клен и плетяха най-големите чорапи, които съм виждал през живота си.

Чорапите бяха колкото пуловери, ама си бяха истински чорапи. Старицата отдясно плетеше единия, старицата отляво – другия. Тази в средата държеше огромна кошница с убийствено синя прежда.

И трите ми се видяха ужасно стари – с бледи лица, набръчкани като сушени сливи, с прибрани на кок бели коси, с кокалести ръце, които се подаваха изпод овехтели памучни рокли.

Но най-странното беше, че гледаха право към мен. Не към цялата група от закъсалия автобус, а точно към мен.

Обърнах се към Гроувър и видях, че е пребледнял като мъртвец. Ноздрите му потръпваха.

– Гроувър? Ей, човече...

– Каж ми, че не гледат теб. Гледат те, нали?

– Аха. Странно, нали? Мислиш ли, че онези чорапи ще са ми по мярка?

– Не е смешно, Пърси. Изобщо не е смешно.

Старицата в средата извади гигантски ножици с остриета от злато и сребро. Чух как Гроувър рязко си поема дъх.

– Да се качим в автобуса. Хайде!

– Какво? Вътре е сто и петдесет градуса.

– Идвай! – Отвори вратата и се качи, но аз останах вън.

От другата страна на пътя стариците продължаваха да ме гледат. Средната срязва нишката и мога да се закълна, че и през четирите платна на магистралата се чу щракването на ножиците. Двете ѝ посестрими събраха сините чорапи на топка, а аз продължих да се чудя за кого са – за Голямата стъпка или за Годзила.

В този момент шофьорът извади някакво димящо метално парче изпод капака. Автобусът потрепери, моторът изгърмя и след това забоботи равномерно.

Пътниците нададоха радостни възгласи.

– Така те искам! – изрева шофьорът и плесна с шапка по автобуса. – Всички обратно вътре!

Потеглихме отново, но на мен изведнъж ми призля, имах чувството, че се разболявам.

Гроувър също не изглеждаше добре. Трепереше, зъбите му тракаха.

– Гроувър?

– Да?

– Какво криеш?

Обърса чело с ръкава на ризата си.

– Пърси, какво видя на сергията с плодове?

– Онези баби ли? Какво за тях? Не са като... госпожа Додс, нали?

Изражението му беше неразгадаемо, но въпреки това подсказваше, че стариците от сергията са нещо много, ама много по-страшно от госпожа Додс.

– Просто ми кажи какво видя – простена той.

– Онази в средата извади ножици и сръза преждата.

Той затвори очи и раздвижи ръка, все едно се кръстеше, ама не беше точно кръстене. Изглеждаше... по-древно.

– Видя я как отрязва нишката, така ли?

– Да. Е, и?

Още докато го казвах, разбрах, че е важно.

– Не, не, сънувам – измърмори Гроувър и задъвка палеца си. – Не искам да става като миналия път.

– Кой минал път?

– Винаги в шести клас. Не успяват да преминат нататък.

– Гроувър! – Повиших тон, вече наистина ме плашеше. – За какво говориш?

– Нека те изпратя до вас от автогарата. Моля те. Молбата ми се стори безкрайно странна, но се съгласих.

– Това някакво суеверие ли е?

Не получих отговор.

– Гроувър, онази отрязана нишка... Да не би да означава, че някой ще умре?

Той ме погледна тъжно, сякаш вече мислеше какви цветя да избере за погребението ми.

Трета глава

ГРОУВЪР ОСТАВА БЕЗ ПАНТАЛОНИ

Признавам си: отървах се от Гроувър веднага щом стигнахме до автогарата.

Знам, знам. Беше много грубо от моя страна.

Но той ме побъркваше, гледаше ме сякаш съм покойник и не спираше да мърмори как все така се случвало, и то все в шести клас.

Винаги, когато нещо го притесняваше, пикочният му мехур се обаждаше и затова изобщо не се изненадах, че ме накара да обеща да го чакам и се изстреля към тоалетните. Вместо това обаче, аз си взех куфара, измъкнах се навън и хванах първото изпречило се пред очите ми такси.

– „Сто и четвърта“ и „Принс“ – казах на шофьора.

Така, сега няколко думи за майка ми.

Казва се Сали Джаксън и е най-добрият човек на света, което идва да потвърди теорията ми, че най-добрите хора се раждат с най-скапания късмет.

Когато била на пет години, родителите ѝ загинали в самолетна катастрофа и я отгледал чичо ѝ, на когото почти не му пукало за нея. Искала да пише романи и докато учела в гимназията, работела, за да спести за колеж. После чичо ѝ се разболял от рак и се наложило да напусне училище, за да се грижи за него. След смъртта му останала без пукнат цент, без семейство и без образование.

Единственото хубаво нещо в живота ѝ бил баща ми.

Аз не си го спомням, освен може би топлата му усмивка. Мама не говори за него, защото се натъжава. Няма снимки.

Нали разбирате, не са били женени. Разказваше ми, че той бил богат и известен, а връзката им била тайна. После той отплавал по Атлантическия океан на някакво важно пътуване и никога повече не се върнал.

Безследно изчезнал в океана – така казваше майка ми. Не „умрял“. Изчезнал в океана.

Тя работеше каквото има, ходеше на вечерно училище, за да си вземе диплома за средно образование, а междувременно се опитваше да ме отгледа сама. Никога не се оплакваше или ядосваше. Нито веднъж. Аз обаче знаех, че не ѝ е лесно с дете като мен.

Накрая се омъжи за Гейб Улиано, който в първите трийсет секунди от познанството ни беше много мил, а после се оказа кретен от световна класа. Като малък го прекръстих на Смардливия Гейб. Съжалявам, но това е самата истина. Вонеше на плесенясала пица с чеснов сос, увита в потни гащета.

Заради нас двамата животът на мама изобщо не беше лек. Едва ли е нужно да се впускам в подробности как се държеше с нея Смардливия Гейб и какви бяха отношенията ни... прибирането ми у дома е достатъчно добър пример.

Влязох в малкия ни апартамент с надеждата, че мама се е върнала от работа. Вместо това обаче заварих Смардливия Гейб и приятелите му да играят покер във всекидневната. От телевизора гърмеше спортна програма. По килима се търкаляха чипс и кутийки от бира.

– Значи си дойде – измърмори той през стиснати зъби, за да не вади пурата от устата си, и дори не вдигна поглед.

– Къде е мама?

– На работа. Имаш ли някакви пари?

Толкоз. Нямахте „Добре дошъл. Радвам се да те видя. Как прекара последните шест месеца?“.

Гейб беше напълнял. Приличаше на морж без бивни, облечен с дрехи втора ръка. На главата му бяха останали три косъма, внимателно сресани над плешивото теме, сякаш беше решил, че така ще изглежда по-красив.

Беше управител на магазин „Електроникс Мега-Март“ в Куинс, но повечето време си стоеше вкъщи. Не знам как още не го бяха уволнили. Цялата му заплата отиваше за пури, от които ми ставаше лошо, и за бира. Вечно бира. Когато си бях у дома, постоянно ме крънкаше за пари, които профукваше на покер. Наричаше го „нашата мъжка тайна“. С други думи, ако кажех на мама, щеше да ми строши главата.

– Не – отвърнах.

Той повдигна едната си вежда.

Гейб подушваше парите като хрътка, което беше изненадващо, предвид, че собствената му миризма беше толкова силна, че едва ли можеше да усети нещо друго от нея.

– Взел си такси от автогарата. Вероятно си платил с двайсетачка. Върнали са ти шест-седем долара. Който иска да живее тук, трябва да си плаща своя дял от общите разходи. Прав ли съм, Еди?

Еди, домоуправителят на жилищната сграда, ме погледна сконфузено. Не беше лош човек, когато беше сам.

– Стига, Гейб – каза той. – Детето тъкмо се прибра.

– Прав ли съм? – повтори Гейб.

Еди се загледа съсредоточено в купата с чипс пред себе си. Другите двама едновременно се оригнаха.

– Добре. – Извадих няколко смачкани банкноти от джоба си и ги хвърлих на масата. – Да ти приседнат дано!

– Бележникът ти вече пристигна, умнико! – извика той след мен. – Като знам какво пише вътре, на твоє място бих си поприбрал рогцата!

Треснах вратата на стаята, която дори не беше лично моя. През учебната година Гейб я използваше за „кабинет“. Не че вършеше някаква работа там, само разглеждаше списания за стари коли, но иначе наблъскваше нещата ми в шкафа, качваше калните си ботуши на перваза на прозореца и въобще правеше всичко възможно отвратителната миризма на гадния му одеколон, пури и вкисната бира да пропие навсякъде.

Хвърлих куфара на леглото.

Толкоз по въпроса за топлото бащино огнище.

Миризмата на Гейб беше по-неприятна от кошмарите с госпожа Додс и от звука на ножиците, с които онази старица на магистралата преряза преждата.

Но само при мисълта за това краката ми се подкосиха. Спомних си паникьосаното изражение на Гроувър и как ме накара да обеща, че няма да се прибера у дома без него. По гърба ми полазиха мравки. Имах чувството, че някой... нещо ме търси и може би точно в този момент изкачва стълбите, а на ръцете му порастват грабливи нокти.

После чух гласа на мама.

– Пърси?

Вратата на стаята се отвори и страховете ми се изпариха.

Майка ми можеше да ме успокои за миг. Очите ѝ блестяха и променяха цвета си на светлината. Усмивката ѝ беше топла като пухена завивка. В дългата ѝ кестенява коса имаше няколко сиви кичура, но аз не я смятах за стара. Когато ме погледнеше, имах чувството, че вижда всичко добро в мен. Никога не я бях чувал да повиши тон или да каже лоша дума някому – дори на мен или на Гейб.

– О, Пърси! – Прегърна ме силно. – Не мога да повярвам. Толкова си пораснал от Коледа насам!

От червено-бяло-синята ѝ униформа на „Сладка Америка“ се носеше най-прекрасното ухание на света – шоколад, бонбони и всякакви други лакомства, които продаваше в магазина на Централна гара. Носеше ми огромен пакет с „безплатни мостри“ – така ме посрещаше винаги когато се прибирах у дома. Седнахме заедно на ръба на леглото. Аз се захванах с боровинковите близалки, а тя разроши косата ми и поиска да ѝ разкажа всичко, което съм пропуснал в писмата си. Не спомена за изключването ми от училището. Все едно това изобщо не я интересуваше. Заразпитва ме как съм, добре ли съм, какво прави малкото ѝ момче.

Казах ѝ да ме остави на мира, смотолевих: „Хайде, мамо, по-спокойно“ и така нататък, но всъщност тайничко страшно много се радвах да я видя.

– Хей, Сали – изрева Гейб от другата стая, – я дай малко бобен сос!

Стиснах зъби.

Майка ми беше най-милата, най-красивата жена на света. Трябваше да е женена за милионер. Не за простак като Гейб.

Заради нея се опитах да поразкрася последните си дни в академия „Янси“. Заявих, че не съм кой знае колко потиснат от изключването. Този път бях издържал почти цяла година. Имах нови приятели. Справях се доста добре по антична история. А, честно казано, със сбиванията не бях имал чак такива проблеми, каквито описваше директорът. Харесвах академия „Янси“. Наистина.

Така се увлякох, че накрая почти сам си повярвах колко чудесно съм си прекарал там. Разсмях се, като се сетих за Гроувър и господин Бранър. Дори обстрелът със сандвичи с фъстъчено масло и кетчуп на Нанси Бобофит вече не ми се струваше толкова неприятен.

Но като стигнах до екскурзията в музея...

– Какво? – попита мама. Очите ѝ като че ли се опитваха да проникнат чак до сърцето ми и да видят какви тайни се крият там. – Да не би нещо да те е изплашило?

– Не, мамо.

Не ми беше приятно да лъжа. Исках да ѝ разкажа за госпожа Додс и трите старици с преждата, но реших, че ще прозвучи глупаво.

Тя присви устни. Знаеше, че премълчавам, но не настоя.

– Имам изненада за теб. Заминаваме.

– За Монток? – ококорих се аз.

– Три нощувки – същото бунгало.

– Кога?

– Веднага щом се преоблечем – усмихна се тя.

Не можех да повярвам. Последните две лета не бяхме ходили в Монток, защото Гейб твърдеше, че нямаме достатъчно пари. При мисълта, че ще отидем отново там, направо пощурях, също както когато бях малък.

Гейб се появи на вратата и изръмжа:

– Бобен сос, Сали! Толкова ли е трудно?

Дошя ми се да го ударя, но срещнах погледа на мама и разбрах, че ми предлагаше сделка: да се държа добре с Гейб за малко. Само докато се приготви да тръгнем за Монток. После ще се измъкнем оттук.

– Тъкмо идвах, скъпи – каза му тя. – Говорехме си за пътуването.

– Пътуването? – присви очи Гейб. – Ами ти сериозно ли?

– Знаех си – измърморих аз. – Няма да ни пусне.

– Разбира се, че ще ни пусне – отвърна майка ми с равен глас. – Пастроктът ти просто се тревожи за парите.

Тревожи се друг път. Имаше предвид, че го е яд. Яд го беше, защото това означаваше по-малко пари за бира.

– Освен това – добави тя, – на Гейбриъл няма да му се налага да яде боб. Ще му приготвя специалитета си с гуакамоле и квасена сметана. Ще му стигне за целия уикенд.

Погледът на Гейб светна.

– И парите за вашето пътуване ще ги отделиш от разходите си за дрехи, нали?

– Да, скъпи.

– И ще се върнете навреме, за да сготвиш вечеря в неделя, и няма да ходиш с колата ми никъде другаде?

– Много ще внимаваме с нея.

– Ами ако побързаш с готвенето... – Гейб почеса двойната си брадичка – и ако детето се извини, задето ни прекъсна играта...

А не искаше ли и да го сритам в слабините, така че цяла седмица да говори с тънък гласец?

Майка ми ме предупреди с поглед да не го ядосвам.

Защо изобщо го търпеше? Защо изобщо ѝ пукаше какво мисли той?

– Съжалявам – смотолевих. – Наистина съжалявам, че прекъснах твоята много важна игра на покер.

Гейб присви очи. Миниатюрният му мозък вероятно се опитваше да реши дали не му се подигравам. В крайна сметка обяви:

– Хубаво.

И се върна при приятелите си във всекидневната.

– Благодаря ти, Пърси – каза мама. – Когато стигнем в Монток, ще поговорим повече за... нещата, които си забравил да ми кажеш, става ли?

За момент ми се стори, че забелязах тревога в очите ѝ – същия страх, който бях видял у Гроувър в автобуса, – сякаш тя също усещаше някакъв странен леден полъх и подозираше, че ме преследва нещо опасно.

После обаче усмивката ѝ отново грейна и реших, че сигурно се бях заблудил. Майка ми просто не беше способна на толкова мрачни мисли.

– Ей сегичка ще се приготвя – обеща тя.

Разроши косата ми и се скри в кухнята.

Един час по-късно бяхме готови за път.

Гейб дори остави картите, за да смъкне долу багажа ни. Не преставаше да се оплаква и мърмори как щял да изкара без нейното готвене – и най-вече без своето скъпоценно камаро – цял уикенд.

– Само да се случи нещо с колата, умнико – предупреди ме, докато слагаше чантите в багажника. – Една-единствена драскотина да се появи...

Като че ли аз щях да карам. Бях на дванайсет. Това обаче за него нямаше никакво значение. И някоя чайка да се изцвъкаше на собственоръчно боядисаната му кола, пак щеше да намери начин мен да обвини.

Докато го гледах как се тътри обратно към входа, така се ядосах, че направих нещо, което после така и не успях да си обясня откъде ми е дошло. Щом Гейб стигна до вратата, кръстосах палеца и средния пръст на дясната ръка, като против уроки, и повторих движенията на Гроувър от автобуса – първо докоснах гърдите си там, където беше сърцето, и след това посочих Гейб. Остъклената врата се залюля и така го удари по задника, че той литна нагоре по стълбите, все едно го бяха изстреляли с катапулт. Може би беше просто вятърът или пантите се бяха разхлабили, но така или иначе причината не ме интересуваше особено.

Качих се в колата и подканих мама да потегляме.

Бунгалото, което бяхме наели, се намираше на южния плаж, в самия край на Лонг Айленд. Малка стара хижа с избелели пердета, скрита сред дюните. В чаршафите винаги имаше пясък, шкафовете бяха пълни с паяци, а в повечето време водата беше прекалено студена за плуване.

И въпреки това го обожавах.

Ходехме там, откакто се бях родил. А мама дори отпреди това. Не ми беше казвала, но знаех защо това място е толкова специално за нея. Тук беше срещнала баща ми.

С приближаването до Монток тя сякаш се подмладяваше, тежестта на годините тревоги и работа сякаш изчезваше от лицето ѝ. Очите ѝ заискряваха в морскозелено.

Пристигнахме по залез, отворихме прозорците и се заловихме с обичайното почистване. Разходихме се по плажа, нахранихме чайките със син чипс и отворихме сините желирани бонбони, сините карамелчета и всички останали безплатни мостри, които мама беше донесла от магазина.

Сигурно не е зле да обясня откъде идва тази мания по синьото.

Веднъж Гейб казал на майка ми, че синя храна не съществува. Даже се скарали, но после се сдобрили. Оттогава обаче майка ми всячески се стараеше да изнамира сини неща за ядене. Приготвяше сини торти. Сладко от сини боровинки. Купуваше син царевичен чипс и носеше сини бонбони от магазина. Това, както и фактът, че беше запазила моминското си име Джаксън, вместо да приеме фамилията Улиано, беше доказателство, че е запазила някаква независимост от Гейб. И тя като мен си падаше малко бунтарка.

Стъмни се и напалихме огън. Направихме си хотдог. Мама ми разказа за времето, когато е била малка, преди родителите ѝ да загинат в самолетната катастрофа. После мина на книгите, които искаше да напише, когато спести достатъчно пари, за да напусне магазина.

Най-накрая събрах смелост и попитах за онова, за което винаги си мислех в Монток – баща ми.

Тя зарея поглед към океана. Реших, че ще повтори старите истории, които вече знаех наизуст, но така и не ми писваха да ги слушам.

– Беше добър човек – започна тя. – Висок, красив и силен. Но също и нежен. От него си взел черната коса, както и прекрасните зелени очи.

– Ох, мамо, моля те – изчервих се.

Тя обаче се усмихна, сякаш се досещаше, че всъщност ми харесваше.

Срам ме е да си призная колко често се гледах в огледалото и си се представях как ще изглеждам като порасна, за да се опитам да разбера какъв е бил баща ми.

Мама извади син желиран бонбон от пакета.

– Щеше ми се да можеше да те види, Пърси. Толкова щеше да се гордее с теб.

Зачудих се. С какво толкова можеше да се гордее? Обикновено дете с дислексия и СДВ, с общ успех малко над три, изключено от училище за шести път през последните шест години.

– На колко години съм бил, когато... когато е заминал?

Тя се загледа в пламъците.

– Той прекара с мен само едно лято, Пърси. Точно тук, на плажа. В това бунгало.

– Но ме е виждал като бебе, нали?

– Не, миличък. Знаеше, че очаквам дете, но никога не те е виждал. Наложил се да замине, преди да се родиш.

А на мен ми се струваше, че помнех нещо от баща си. Топлина. Усмивка.

Винаги бях приемал за даденост, че ме е държал в ръцете си. Майка ми никога не го беше казвала направо, но имах чувството, че е било така. А сега се оказваше, че дори не ме е виждал...

Ядосах му се. Може да беше глупаво, но му бях бесен, задето е тръгнал на онова пътуване и не е имал достатъчно смелост да се ожени за майка ми. Изоставил ни е и сега се налагаше да живеем със Смердливия Гейб.

– Наесен пак ли ще ме пратиш в някой интернат? – попитах.

Тя разрови огъня с пръчка.

– Не знам, миличък. – Гласът ѝ звучеше дрезгаво, все едно ей сега щеше да се разплаче. – Мисля... мисля, че трябва да направим нещо.

– Защото не ме искаш при теб ли?

Съжалих, още щом го казах.

Очите ѝ се насълзиха. Хвана ме за ръката и я стисна силно.

– О, Пърси! Аз... длъжна съм да го направя. За твое добро. Нямам друг избор.

Думите ѝ ми напомниха за казаното от господин Бранър, че за мен е най-добре да се махна от „Янси“.

– Защото не съм нормален.

– Казваш го, сякаш е нещо лошо, Пърси. Но не осъзнаваш колко си важен. Мислех си, че „Янси“ ще е достатъчно далеч. Че там най-сетне ще си в безопасност.

– В безопасност от какво?

Погледите ни се срещнаха и изведнъж ме връхлетя рояк спомени – всички необясними и страшни неща, които ми се бяха случвали и които се бях опитвал да забравя.

Когато бях в трети клас, някакъв човек с черен шлифер ме следеше на игрището. Учителите го заплашиха, че ще повикат полиция, и той недоволно си тръгна, но никой не ми повярва, че под широката периферия на шапката му е имало само едно око, точно по средата на главата.

Преди това – един много ранен спомен. В детската градина лелята ме беше сложила да спя в легло, в което се беше свила змия. Когато мама дойде да ме вземе следобеда и ме завари да си играя с отпуснатото, люспесто въже, което някак бях успял да удуша с пухкавите си детски ръчички, се разкрещя.

Във всяко училище се случваше нещо страшно. И опасно! След което ми се налагаше да се преместя.

Знаех, че трябва да ѝ разкажа за стариците от сергията за плодове и за госпожа Додс в музея – странната халюцинация, че съм промушил с меч учителката си по математика и тя се е изпарила безследно. Само че не можех да се насиля.

Имах странното чувство, че тази новина ще сложи край на почивката ни в Монток, а исках да останем тук колкото се може по-дълго.

– Опитвах се да те държа възможно най-близо до себе си – обясни майка ми. – Казаха ми, че това е грешка. Има само един друг вариант, Пърси, мястото, където баща ти искаше да те изпрати. А аз просто... просто не мога да понеса мисълта за това.

– Баща ми е искал да посещавам специално училище?

– Не училище – прошепна тя. – Летен лагер.

Главата ми се замая.

Защо баща ми – който дори не беше останал за раждането ми — би настоявал за някакъв си летен лагер? И ако лагерът беше толкова важен, защо преди не го беше споменавала?

– Съжалявам, Пърси – рече тя. – Не ми се говори за това. Не искам да те пращам там. Това би могло да означава никога повече да не те видя.

– Никога? Но ако става дума просто за летен лагер...

Мама се извърна към огъня и по изражението ѝ разбрах, че ако продължа да задавам въпроси, ще се разплаче.

През нощта сънувах изключително реалистичен сън.

Беше се разразила буря и две красиви животни – бял кон и златен орел, се биеха настървено в прибоя. Орелът се впускаше и дереше муцуната на коня с острите си нокти. Конят се изправяше на задни крака и замахваше с копита към крилата на орела. Земята трепереше, а някъде отдолу идваше чудовищен глас и злобно ги насъскваше.

Хукнах към тях, не биваше да им позволявам да се наранят, но бягах със забавени движения. Знаех, че ще стигна прекалено късно. Видях как орелът се спуска надолу право към широко отвореното око на коня и изревах: „Не!“.

Събудих се.

Навън наистина вилнееше буря – от онези, които изкореняват дървета и разрушават къщи.

На плажа нямаше нито кон, нито орел, само светкавици, заради които се виждаше ясно, все едно беше ден, как огромни шестметрови вълни се разбиват в дюните с гръмовен грохот.

Следващата гръмотевица събуди майка ми. Тя се изправи смаяно и възкликна:

– Ураган!

Знаех, че е невъзможно. На Лонг Айлънд никога не бе имало ураган толкова рано през лятото. Само че това като че ли изобщо не интересуваше океана.

През свистенето на вятъра долових далечен рев – гневен, измъчен, от който косата ми настръхна.

После по пясъка се разнесе тропот, а в следващия миг някой отчаяно закрепця и заблъска по вратата на бунгалото.

Мама скочи от леглото и отвори.

На прага стоеше Гроувър. Само че не беше точно Гроувър.

– Цяла нощ ви търся – изхриптя гой. – Какви ги вършиш?

Мама ме погледна ужасено – като че ли не се страхуваше от Гроувър, а по-скоро от причината, заради която той беше тук.

– Пърси – опита се да надвика плющенето на дъжда тя, – какво се е случило в училище? Защо не ми каза?

Стоях като вкаменен – не можех да отделя очи от Гроувър. Не разбирах онова, което виждах.

– *О, Дзеу кай аллой теой!*^[1] – изкрещя той. – По петите ми е! Не си ли й казал?!

Бях толкова смаян, че изобщо не обърнах внимание, че ми крещи на старогръцки, а на всичкото отгоре го разбирам без никакви проблеми. Бях толкова смаян, че изобщо не се зачудих как се е озовал тук посред нощ. Защото Гроувър беше без панталони – а на мястото на краката му... на мястото на краката му...

Майка ми ме погледна строго и заговори с тон, който никога преди не бях чувал:

– Пърси, говори!

Запелтечих за стариците от сергията за плодове и за госпожа Додс, а тя не отделяше очи от мен с мъртвешки пребледняло лице, осветявано от светкавиците.

Грабна чантата си и ми хвърли дъждобрана.

– Скачайте в колата. И двамата. Веднага!

Гроувър се затича навън, но всъщност не беше точно тичане. По-скоро галопираше, косматата му задница смешно подскачаше и сега изведнъж разбрах какво се криеше зад историята му със заболяването на мускулите на краката. Разбрах как беше възможно да тича толкова бързо, а като ходи, да накуцва. Вместо стъпала, той имаше копита!

Цялото произведение може да прочетете тук:

<https://chitanka.info>

Материала подготви: Десислава Бейска

Провери: Диляна Гаджева